

IV. N.N.

Виступаєш ти чемно, порядно
І говориш розумно і складно,
І лице твоє гарне та ясне —
Заглядиться дівча не одно,—
Та мене щось відтручує власне,
І смутить, і тривожить воно.

Все здається мені, що налитий
Ти сльозами і кров'ю селян,
Що людською ти кривдою ситий,
Що твій батько — дерун і тиран,
За життя носить пекло у груді,
Заливає вином черв'яка,
Та як з світом прощатися буде,
То пекельная кара тяжка
За всі зла, за грабовання враже,

За обдерте, збідніле село
Як клеймо братобійчєє ляже
На твоє мармурове чоло.

І почувеш ти жар негашений,
Що палитиме серце твоє,
І тривога, мов меч наострений,
Твої думи зсіче і поб'є.
В твоїй груді, мов вихор в погоду,
Дикі страсті зірвуться грізні,
І, як вихор збентежує воду,
Так тебе вони внурять в багні.
І рука твоя кривдов сплюгавиться,
Переміниться в злобу любов —
Ось чого мое серце кривавиться,
Як подумать, що буде з тобов.

І дарма, що такий ти приемний,
Що друзяка ти з діла і з мови,
Що ти людяний, тихий і чемний,
Що бажаєш і стоїш любови!
Людська кривда, котров ти годований,
На добро не виходить нікому!
Так огонь, у соломі захований,
Спалить двір весь, не лиш ту солому.